Strófák

Ó, álmaimnak tündérkirálynője,
Uralkodjál örökké lelkemen,
Engedd, hogy szívem álmát rólad szőjje,
Habár ez álom lenne szemfedője
És hervadása ez a szerelem!

Te csak ragyogj tündéri szépségedben,
Míg én a szürkeségbe olvadok,
Míg egyre szebben, egyre ékesebben,
A te örök bájadtól ihletetten,
Fényt szórnak rád e lángoló dalok.

Rostand

A Sasfiók olvasásakor

Nemes poéta! Büszke francia!
Én kis nemzetnek még kisebb fia
Ujjongó vággyal hadd köszöntelek.
Titkos gyönyörtől égve olvasám
Kedves poétám, édes franciám,
A gloárról írt költeményedet.

Mily páratlan hév! Elegancia.
Nem írhat így más, csak a francia,
S míly gyűlölettől átizzó velő,
Ha a cudar, a gyáva, hitszegő,
Szabadságot eltipró s remegő
Osztrák lakájok raja jő elő.

Ó ez a hang, e pátosz, e nemes,
Honnan e láva, kitörő, heves?
Talán lelkünkbe nyúltál, francia?
Onnan vevéd e szilaj hangnemet,
Az emléket, mely fáj és nem feled,
Melynek ki kell hamvából csapnia!

Nemes poéta! Hála, köszönet,
Hogy megérhettem ezt az örömet.
Mai költő nyíltan merészli ezt,
"Felségsértésre" persze nincs okod,
Te sértheted az osztrák zsarnokot,
Magyar ügyészség téged nem ijeszt!

Wagram, Marengó... nagyszerű nevek,
Az osztrák tőlük tán ma is remeg.
Nekünk is volt... Nagysalló, Isaszeg,
Kápolna és Komárom és a többi,
A történetnek könyveit betölti...
S az osztrák tőlük még ma is remeg!

S míg rátok, büszke francia sasok
Várnak napfényes, biztos magasok,
Ahol szabadság, nagyság szárnya csattog!
Addig miránk a - kétfejű sasok
Irigy, falánk csapatja agyarog
S tört láncunk helyett fityegnek rajtunk - csattok!

Ima

Nagy boldogság, nagy fájdalom
Ne látogasson engemet meg;
Szelíd borongást adj, Uram,
Szegény szivemnek!

Vakító napfény bántana,
Szilaj vihar tán összetépne,
Szűrődjön át csak lelkemen
Búm őszi fénye!

Nem várok több tavaszt, Uram,
De még az ősz rózsái nyílnak,
És bár leáldozott napom,
Van annyi csillag!

Magyar népem...

Learattál, édes magyar népem,
Ott az áldás csűröd közepében,
Osztrák finánc szemét veti rája,
- Szükség lesz még arra a kaszára!

Meleg idő jár most a magyarra,
Vihar lesz, ha Isten úgy akarja,
De belőle baja másnak támad,
- Tartsd csak készen, népem, a kaszádat!

Bécs felől jön a fekete felleg,
Bécsi rongy lesz, mire innen elmegy;

Aki küldi, mind halálra sárgul,
Hogyha kard lesz a magyar kaszábul!

Kihallgatás

Felséges királyom,
Magyar is, király is,
Hogyha néped az már,
Légy te is - lojális!

Hallgasd ki a népet,
Hallgass a szivére,
Mit akar, mit kíván,
Minden cseppnyi vére!

Magyar zászló alatt
Magyar baka lépjen,
Magyar mondhassa:
"Ferenc Jóska éljen!"

Éljen! S uralkodjék
A budai várban,
Diadalmas népén
Nagy Magyarországban!

Enyém az alkony

Enyém az alkony. Kihunyó sugára,
Téveteg, halovány árnya enyém.
A rózsaszínű pirkadás világát
Szegény elfáradt, meg nem értem én.

Enyém az alkony. Reám veti leplét
S nagy bánatommal egymagamra hagy.
...Úgy bánt a hajnalhasadás az égen,
A bíboros, a királyi arany!

Enyém az alkony! Hadd vesse világát
A támadó nap arra, aki kél,
Én álmodozzam csak elaluvóban
A lehunyó nap gyér tüzeinél!

Meghalni...

Meghalni milyen szomorú lehet,
Mikor mienk még mind a kikelet.
Mikor a rózsák legszebb kora van:
Meghalni, elmenni magányosan!

Meghalni milyen szomorú lehet,
Mikor a köd már küldi a telet,
Mikor az őszirózsa oda van:
Meghalni, elmenni magányosan!

Mindegy! Ha nap ég, ha köd borong,
Szomorúak voltunk vagy boldogok,
Későn, korán, - keserű bárhogyan:
Meghalni, elmenni magányosan!

Dér

Éveknek súlya nem mindig teher,
Sok ember lassan mindent kihever.

Deres hajával gyakran béke jár,
Nincs szenvedélye, csak emléke már.

A sír felé szép, nyugalmas az ut,
Az élet úgyis szomorú s hazug.

*

De vannak, ó de vannak ám sokan,
Akikben még vágy, álom is fogan.

A testük ifjú, ám lelkük beteg,
Húsz kurta évvel immár öregek.

S nem lakomáztak mámorok torán,
Nem tékozoltak el mindent korán.

Csak... Szívüket kora dér lepte meg,
Tavasz van és a lelkük didereg.

Szeretnének szeretni, élni hej!
S valami súgja, hogy már menni kell!

Credo

A sors kevély. A sors goromba.
Ó emberek, álljunk a sorba,
S ha végzetünk vak és kegyetlen:
Tegyünk mi a hatalma ellen.

Ha sebet üt, adjunk írt rája.
Ha zsarnok a világ királya,
Koldusai, legyünk mi jobbak,
Részvevőbbek, irgalmazóbbak.

Legyen e földön szent szövetség,
Melyből a gazságot kivessék.
Az ember, aki gyönge, téved,
Legyen erős! Jobb, mint a Végzet!

Áldás a fenyőkre

Mikor a tavasszal ibolyák fakadtak,
Ti maradtatok csak búsnak, hallgatagnak,
Madár szólt, virág nyílt mindenféle ágon,
Ti állottatok csak árván a világon.

De lám, itt a tél is! Madár, virág, hol van?
Ti maradtatok csak örök virulóan.
Áldjon meg az Isten, ti jó fák, hű lelkek,
Néma hirdetői örök Szerelemnek.